

han tager 100,000 Kr. af Statskassen, eller han faar i alt Fald Bemyndigelse dertil. Er der nu Noget, der kan sige mig, hvem der faar de Penge, eller hvad der udrettes for disse, de skulle være til forberedende Arbejder ved Kjøbenhavns Befæstning. Men den høitærede Krigsminister veed jo meget godt, at af den Lovgivende Magt har Folkethinget saa energisk som muligt gjentagne Gange sagt, at denne Landbefæstning gaar man ikke ind paa. I det Dieblit, Ministeren altsaa forelagde til Underkrist Resolutionen om, at han maatte tage extraordinært 100,000 Kr. til sine Ingeniører eller hvem det nu var, han brugte dem til, maatte han jo som tidligere Direktør i Krigsministeriet vide, at det han her forlangte, fik han albrig bevilget en Dre af. Jeg tror, at det skal frem og meget alvorligt frem, at saaledes er Krigsministerens Stilling. Tror han, at han gaar Hærens Styrke og Anseelse lige overfor Befolkningen ved en saadan Fremgangsmaade? Saa har den høitærede Minister i den senere Tid fundet paa at staa Hærens Afdelinger, som jo skulle være ægte Sønner af Landet fra øverst til nederst, et Par uægte Børn ind i Kuldet, som jeg ikke tror, at nogen ærefjær Soldat kan være glad ved at have Familien forøget med. Jeg sigter til Ministerens Gendarmerikorps, som han lod fremkomme som en Afdeling af Hæren, og til hans Resolution angaaende det gjenopstandne Livjægerkorps. Nu veed vi, at Loven om Gendarmerikorpet er grundlovstridig. At det at sende Rigsdagen hjem den 23de Oktober og den 27de Oktober komme med en Gendarmerilov paa egen Haand i Stedet for at beholde Rigsdagen og forelægge det Forslag, som man ønskede vedtaget, er stridende mod Grundloven, der bestemmer, at Lovgivningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, derom er vist Sagen i Tvivl. Den almindelige Mening om disse Ulykkelige Gendarmere er den, at hvad de kende sig i, og hvad de leve af, have de paa ulovlig Maade, og Ophavsmanden er Krigsministeren. Denne Opfattelse og Følelse gaar videre ud over Landets Sønner, som staa i Hæren, det være sig Officerer eller Menige, dem, som Krigsministeren skulle værne om, og som han skulle sørge for stadig bleve betragtede med de venligste Bine af hele Befolkningen. Uvillien mod Ministerens „Ulykkelige“ gaar ogsaa ud over dem; thi det er deres Brødre. So fjernere Gendarmene ere fra Folkets gode Følelser, desto mere bidrager det til ogsaa at fjerne Hæren fra Folket. Og paa lignende Maade gaar det med de mærkværdige Livjægere. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister har været

heldig med ved denne Provisoriepolitik at fremme de Interesser, han skulde fremme. Og hvorledes er det med Ministeriets Politik overhovedet lige overfor Forsvarsvæsenet? Jeg spørger: Kan man finde nogen egentlig Alvor i den? Først fremlægges Livsjægen, og den bliver forkastet. Saa 5 a 6 Aar efter fremlægges Regjeringen den paany og lader den slaa ihjel af Landstthinget ved en Dagsorden. Aaret efter sender Landstthinget Forslaget her ind med Bemærkning om, at ogsaa vi jo nu kunde slaa det ihjel en Gang eller forandre det. Om det ikke ganske var dette, der blev sagt, saa var det noget Lignende. I Aar, da det ret skulde til at være Alvor, da Regjeringen skulde have Landstthingets Støtte til, at nu kunde man ret begynde til Foraaret provisorisk paa Befæstningerne — Ministeren har jo lovet dem derinde, at de nu skulde komme til rigtig at tage fat, naar han havde faaet sine Forslag frem — saa en skjønne Dag, efterat Forslagene have ligget i nogle Maaneder i Landstthinget uden at komme til Behandling, tager Ministeren dem tilbage. Hvorfor? Maa Landet ikke faa Noget at vide om, hvorfor de to Forslag, som man skulde antage, at Ministeriet i de 10 Aar, hvori dets Chef har siddet ved Røret, betragtede som sin Livsjægen, ere blevne tagne tilbage anden Gang fra Landstthinget? Lad Befolkningen og lad Kongen faa at vide rigtig Besked om dette! Men skulde det i Virkeligheden ikke være saa, at der, hvor velment det Hele end kan være fra den nye Krigsministers Side, dog i Virkeligheden er en Slags Humberg i alle disse Bestræbelser, den nemlig, at Sagen har foregivet Venner, saa længe de tro, at de kunne styrke Ministeriet dermed imod den almindelige Befolkning; men naar det skal til at blive Alvor, gys de tilbage, og ikke mindst under de nuværende økonomiske Forhold, for det Ansvar at kaste en saadan Forsvarspaan ud til Virkelighedsgjørelse, som aldeles overskrider Landets Kræfter. Jeg tror, at vi maa kræve Oplysninger fra Ministeren om denne Fremgangsmaade, ellers lade vi det staa saaledes, at det maa være konstateret, at Ministeriet nu er kommet saa vidt, at det ikke tør lade sine Forslag, selv disse, som det har staaet paa, forhandle i Landstthinget. Men Ministeren er jo ogsaa naaet videre; Ministeren er jo naaet til, at han har faaet Kultusministerens Undergivne til Hjælp i Opraabet til en Befæstning uden Rigsdagens Samtykke, altsaa udenfor Loven. Garderhøien skulde være Nr. 1. Men hvad bliver det til med Garderhøien og Sløfningen af Drevhaven og med Præsternes Indsamling? For-